

ἀκαθόριστος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. ἀκαθόριστος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καθόριστος <καθόριζω.

Ὁ μὴ καθωρισμένος, ἀόριστος ἔνθ' ἄν. : Κατάστασι ἀκαθόριστη λόγ. πολλαχ. Μισθός ἀκαθόριστος. Λακων.

ἀκαίλευτος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καίλευτος <καίλυνω.

Ὁ μὴ ὑποστάς σπουδαῖόν τι ἀτύχημα, οἷον θάνατον οἰκείου : Ἀκαίλευτος ἦτο γαί' φτός ὧς τώρᾳ, δὲ δοῦ' χερσὶ κλέτι λαχισμένο, μὰ τώρᾳ καίλευτήκε γαλὰ μὲ τσῆ' υναίκας του τὸ θάνατο.

ἀκάιν τό, Κύπρ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Σιδηροῦς κρικός συγκρατῶν τὸν ζυγὸν μετὰ τοῦ ἀρότρου, ἀρχ. μέσαβον. Συνών. κρικέλλα.

ἀκαινούργωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καινούργωτος <καινούργωνω.

Ὁ μὴ καταστάς τρόπον τινὰ καινουργῆς, ὁ μὴ ἐπιδιορθωθείς.

ἄκαιρα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἄκαιρα Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκαιρος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἐξω τοῦ προσήκοντος χρόνου, ἀκαίρως ἔνθ' ἄν. : Τὴν ἑφτασαν ἄκαιρα οἱ πόνοι Πελοπν. (Βούρβουρ.) Λαλῆσαν ἄκαιρα τὰ κονκόρια (ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους) Λεπεν. Ἀκαιρα βαρυχειμωνιά Σκιάθ. Ἀκαιρα ἔρθεσ καὶ 'κ' εὔρες με Κερασ. Συνών. παράκαιρα. 2) Ἀσκόπως, ἀνωφελῶς Κύπρ. Τῆν. : Πάνε ἄκαιρα τὰ ἐξοδα Τῆν.

ἀκαιρεύω ἀμάρτ. ἀκαιρέουν Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκαιρος. Πβ. μεσν. ἀκαιρεύομαι = ὁμιλῶ ἀκαίρως.

Ἐρχομαι ἀκαίρως, οὐχὶ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ.

ἀκαιρία ἡ, Πόντ. (Κερασ.) ἀκαιρίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀκαιρία Ἡπ. Θήρ. κ. ἄ. ἀκαιρία Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκαιρία.

1) Καιρὸς ἀκατάλληλος, ἀνεπιτήδειος Πόντ. (Κερασ.) 2) Κακὴ ἀτμοσφαιρικὴ κατάστασις, καιρὸς βλαβερὸς εἰς τὴν γεωργίαν ἢ τὴν κτηνοτροφίαν Ἡπ. (Χουλιαρ.) Θήρ. κ. ἄ. : Φέτους ἔχ' ἄκαιρία τὰ πρότα ἢ εἰν' ἀκαιρία 'ς τὰ πρότα - 'ς τὰ γιννήματα (πρότα = πρόβατα) Χουλιαρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Νόμ. 709 Α «ἐνιαυτῶν πολλῶν πολλαχὺς ἀκαιρίας».

ἀκαιριάδα ἡ, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) ἀκαιριάδα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀκαιρία.

Γῆ ἀκαλλιέργητος. Συνών. ἀγριάδα 1.

ἀκαιρίζω ἀμάρτ. ἀκαιρίζουν Μακεδ. (Σέρρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκαιρος.

Βραδύνω.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀκαιρογέννητος ἐπίθ. Λεξ. Ψύλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκαιρος καὶ τοῦ ρ. γεννῶ.

Ὁ πρὸ τοῦ καιροῦ γεννηθεὶς : Ἀκαιρογέννητο παιδί.

ἄκαιρος ἐπίθ. Ζάκ. Ἡπ. Πάρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) κ. ἄ. ἄκαιρος Θράκ. (Μάδυτ.) Σκιάθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκαιρος.

1) Ὁ ἔξω τοῦ προσήκοντος χρόνου γινόμενος ἔνθ' ἄν. : Μ' εὐτάης ἄκαιρα δουλείας (μὴ κάμνης ἔργα ἄκαιρα) Κερασ. || Παροιμ. Κοῦκκος ἄκαιρος τοῦ χρόνου μὴ λαλήση (ὅτι τὸ πρὸ τοῦ προσήκοντος χρόνου λάλημα τοῦ κόκκυγος προμηνεὶ κακὰ) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 144,417. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Θουκ. 7,17,3 «νομίσαντες οὐκ ἄκαιρον καὶ τὴν προτέραν ἐπέμψιν τῶν νεῶν ποιήσασθαι». β) Ἀνάρμοστος, ἀκατάλληλος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) κ. ἄ. : Ἀκαιρα λόγια Κερασ. Οἶν. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πλάτ. Πολ. 569 C «ἀντὶ τῆς πολλῆς ἐκείνης καὶ ἀκαίρου ἐλευθερίας». Τὸ οὐδ. ἄκαιρον οὐσ., ὁ μετὰ τὸ μεσονύκτιον χρόνος, ὅτε εἶναι ἐπικίνδυνον τὸ ἐξέρχεσθαι τῶν οἰκιῶν διὰ τὰ μῆπω ἀποσυρθέντα στοιχεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Ὁ μὴ κυοφορηθεὶς ὅσον ἡ φύσις ἔταξε χρόνον, ὁ μὴ γεννηθεὶς τὸν προσήκοντα χρόνον, πρόωρος πολλαχ. : Ἀκαιρο ἀβγὸ - ἀρνὶ - παιδί - πουλλὶ κττ. Συνών. παράκαιρος. β) Ἐκεῖνος ὅστις δὲν εἶναι τοῦ καιροῦ του, ἄωρος ἔτι πολλαχ. : Ἀκαιρα μῆλα - σταφύλια - σῦκα κττ. Αἰτωλ. Ἀντίθ. καιρούσικος. 3) Ὁ μὴ εὐνοηθεὶς ὑπὸ τοῦ καιροῦ, ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Ἡπ. Σκιάθ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Σιτάρια ἄκαιρα Ἡπ. Κιράσια ἄκαιρα Αἰτωλ. Ἀκαιρο μαζούλι (γεωργικὸν προϊόν) Σκιάθ. || Παροιμ. φρ. Ἀκαιρη καὶ ἄσκαλη (ἐπὶ νεαρᾷς χήρας. Ἡ μεταφ. ἐκ τοῦ ἀραβοσίτου, περὶ οὗ κυριολεκτεῖται ἡ λ.) Ἡπ. Ἀντίθ. καιρούσικος, καιρούσιος.

ἄκακα ἐπίρρ. κοιν. ἀνάκακα Κῶς

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄκακος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

Ἀκάκως, ἀπονηρεύτως, χωρὶς κακίαν, χωρὶς κακὴν πρόθεσιν κοιν. : Ἐμίλησεν ἄκακα Κρήτ.

ἀκακάδεντος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακάδεντος <κακάδεύω.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ νόσου, ἄνοσος : Ὁλ' ἐκακάδενσαν κ' ἐγὼ ἐπέμ'να ἀκακάδεντος.

ἀκακία ἡ, (I) κοιν. καὶ Πόντ. ἀνακακία Θράκ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀκακία.

Ἡ ἀθρότης, τὸ ἀπόνηρον, ἡ ἀφέλεια ἔνθ' ἄν. : Αὐτὸ τό 'φτείαζε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ἀκακία της Θράκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Δημοσθ. 1372 «διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀκακίαν τὴν ἑαυτοῦ». Ἀριστοτ. Ρητ. 1389b «τῇ αὐτῶν ἀκακίᾳ τοὺς πέλας μετροῦσι» (ἐνν. οἱ νέοι).

ἀκακία ἡ, (II) σύνθη. ἀκακίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀκάτσια Ζάκ. Κεφαλλ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀκακία. Τὸ ἀκάτσια ἐκ τοῦ Ἰταλ. *acacia*.

1) Φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (*papilionaceae*) α) Τοῦ γένους τῆς ψευδακακίας ἢ ροβινίας (*robinia*) καὶ ἰδίως ροβινία ἢ ψευδακακία (*robinia pseudacacia*)